

промѣнимъ на двѣтъ години веднажъ; а гозба ядемъ само по голѣмитъ праздници. По тази причина азъ съмъ съгласна да му дадемъ едно отъ дѣцата си.

— Нека бѣде споредъ твоята воля, казалъ очудениятъ работникъ. Ела сега да изберешъ дѣтето, което ще изпратимъ на моя братъ!

Дѣцата спокойно си спѣли на своитъ легла. Най-напрѣдъ родителитъ отишли при бозайничето и се надвѣсили надъ нѣжното му лице.

— Не, това не е за даване, защото е още малко! и тихо отишли при двѣтъ четири-годишни близначета, които спѣли на едно легло, прѣгърнати като малки агънца.

— Не, и тѣ не сж за изпращане, защото ще тжжатъ едно за друго като близнаци, прошепнали си тихо родителитъ. Тѣ изредили всичкитъ дѣца, но ни едно не прѣжалили, за да го подарятъ; защото се страхували, че въ неговата къща нѣма да намѣри тази родителска обичъ, която има въ сиромашката бащинска къща.

Най-послѣ родителитъ рѣшили да изпратятъ на брата си слѣдния отговоръ:

Любезни брате,

Писмото ти получихме и твърдѣ много благодаримъ за твоео милосърдие. Ала съ голѣма скърбъ ти явяваме, че желанието ти не ще можемъ никога да изпълнимъ, защото много е мъчно за едни родители да се раздѣлятъ отъ своето дѣте и да го подарятъ на другито. Ако желашъ да помогнешъ на бѣдния си братъ, можешъ да подържашъ голѣмия ни синъ въ нѣкое занаятчийско училище, но не съ условие да ти го подаримъ.

Съ почит. твой братъ *Атанасъ*.